

Джеймс Търбър

Човекът и динозавърът

Отдавна, много отдавна, в целината на времето и дебрите на пространството, Човекът (висшестоящото творение) и динозавърът (низшестоящото творение) се изпречиха за пръв път един срещу друг. Дълго време те стояха, без да помръднат дори на косъм, като само се измерваха предпазливо и зорко с очи. Нещо сякаш подсказваше на динозавъра, че в същия този миг вижда пред себе си иднати гордост и страшилище за света, а спокойният въздух на младата планета като че го полъхваше с предусещане за неизбежна гибел.

– Здравсти, глупчо – рече Човекът. – Вгледай се в мен и виж премъдро програмиралия проектант на бъдещето, предопределения да оцелее избраник, непоклатимия колос, владетеля на всичко обозримо и необозримо. От друга страна, не е ли любопитно, че точно ти, с твоите огромни размери, принадлежиш към ефимерните тленни твари? Ти си един от умерено забавните ранни Божии експерименти, кратка бележка под линия в историята на еволюцията, музеен експонат, предназначен да смайва бъдещия Човек, чудесен пример за незрелия творчески, дебют на Йехова.

Динозавърът гръмотевично въздъхна. Човекът продължи:

– Глупаво и безполезно е да продължаваш рода си.

– Изгубената нишка не изчезва безследно – печално отвърна динозавърът. – Тя просто се скрива някъде.

Човекът не обърна внимание на обречения си събеседник.

– Ако нямаше Човек, той трябваше да бъде създаден наистина, Божиите пътища са тайнствени, но и недотам резултатни, затова трябва да Му се помогне. Човекът ще пребъде во веки веков, а ти ще съпроводиш мамута и мастодонта, защото гигантизмът е бегемотът на гибелта.

– Има и по-лоши неща от това да изчезнеш – възрази горчиво динозавърът, – например да бъдеш Човек.

Човекът направи няколко наперени крачки напред-назад и стегна мускули.

– Не си способен даже на предумишлено убийство – каза той, – по-неже, за да извършиш предумишлено убийство, е необходим ум. Това, което вършиш, е само някакво си плячкоубийство. Не е по силите ви – и на теб, и на твой род – непрекъснато да изобретявате все по-ефикасни методи за собственото си унищожение и същевременно все по-чудодейни методи за собственото си съхранение. Ще сте отмрели много преди да създам този най-прекрасен от всички възможни светове, независимо от това доколко са възможни останалите светове. Дори в най-висшия етап от развитието си не сте съумели да си развиете мозъка дотам, че да

доказвате вината на невинни хора и след тяхното оправдаване. Дефектни сте и в междубедрието, и в Черепните кости, и в мозъчната кора. Но стига съм си губил времето с такива като теб. С тези пръсти, с които Бог ме е дарил и за които сега Той навярно ми завижда, ми предстои да напиша обемистите томове за Себе си и по-точно бъдещите няколкостотин милиарда подзаглавия за война, смърт, нашествие, упадък, разруха, кръв, пот, сълзи, заплахи, предупреждения, хвалби, отчаяние, ад, проститутки и много други. За теб и твоя род ще има съвсем малко, защото всъщност кои пък сте вие – и ти, и твоят род? Сбогом и всичко хубаво – каза накрая Човекът. – Ще се погрижа да ви бъде осигурено прилично погребение със скромна церемония.

Човекът се оказа прав. Динозавърът и целият му род не след дълго измряха в качеството си на низши същества. Те обаче напуснаха този свят със странни искрици на задоволство в тленните си очи.

Поука: Най-достойният обект за изучаване във вселената е Човекът, казва Човекът.

КРАЙ

© Владимир Трендафилов, превод

Сканиране, разпознаване и редакция: Ивет Костова, 2007

Публикация:

100 шедеври на баснята

Подбор Банчо Банов

Предговор и бележки © Банчо Банов

Превод © КОЛЕКТИВ

Издателство „Народна култура“, София, 1983 г.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4022>]